

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Usl-718
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO
dana 25-01-2018

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-632-9-91-16/18-13-1

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PRELJANO POŠTI
dana 16-02-2018 20

Poslovni broj: Usz-2772/17-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Ivice Kujundžića i Senke Orlić-Zaninović, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog narodnog kazališta, Zagreb, Trg maršala Tita 15, kojeg zastupa Sanja Artuković, odvjetnica iz Zagreba, Trg maršala Tita 1, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Ulica kneza Mutimira 5, Zagreb, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja protiv rješenja Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-718/17-4 od 7. srpnja 2017., na sjednici vijeća održanoj dana 7. prosinca 2017.

riješio je

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje rješenje Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-718/17-4 od 7. srpnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem prvostupanjskog upravnog suda odbačena je tužba tužitelja radi poništenja odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj: 711-I-102-P-91-16/17-06-16 od 28. prosinca 2016. godine, a kojom odlukom je tuženik odlučio da se protiv dužnosnice Ane Lederer, zamjenice Ministra kulture u razdoblju od 11. veljače 2016. do 24. studenoga 2016. godine, neće pokrenuti postupak za odlučivanje o sukobu interesa.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio žalbu kojom zakonitost istog pobija zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj u tužbi kao i u žalbi ističe da se po tumačenju prvostupanjskog suda isključuje mogućnost da prijavitelj kao osoba s očitim pravnim interesom pokrene upravni spor, jer nije stranka u postupku pred Povjerenstvom. Dakle, mogućnošću postojanja zainteresirane osobe, odnosno osobe sa pravnim interesom koja bi imala pravo pokretanja upravnog spora protiv odluke Povjerenstva se isključuje, jer se radi o osobi koja nije dužnosnik i protiv koje se nije vodio postupak pred Povjerenstvom. Dakle, iako je prijavitelj oštećen u postupcima dužnosnika, kao i javni interes, ovdje tužitelj ne bi mogao biti tužitelj u upravnom sporu u smislu članka 17. Zakona o upravnim sporovima. Po ocjeni tužitelja, isti ima pravo pokrenuti upravni spor jer ima pravni interes a što proizlazi iz članka 1. i 2. i članka 39. stavak 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa. Prema tome ako ovdje tužitelj ima pravni interes, on može pokrenuti upravni spor jer sukladno članku 17. stavak 1. ZUS-a može biti stranka u postupku budući da je tužitelj pravna osoba koja smatra da su joj pravni interesi povrijeđeni pojedinačnom odlukom. U konkretnom slučaju radi se o javnom interesu obzirom da je tužitelj javna ustanova u kulturi, odnosno o

interesu koji je istodobno privatni i javni interes, prema tome pravni interes tužitelja je nedvojbena, a njegova zaštita zajamčena je odredbom članka 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa. Pravni interes tužitelja postoji jer je Ana Lederer kao državni dužnosnik utjecala na svoje imenovanje, a potom i prihvatila imenovanje za člana kazališnog vijeća tužitelja iako se u tom trenutku vodio spor protiv te institucije. Tužitelj dalje u žalbi analizira poslovanje Ane Lederer za vrijeme njezinog mandata kao intendantice Hrvatskog narodnog kazališta. Tužitelj ističe da, ako bi se prihvatilo tumačenje prvostupanjskog suda prema kojem je u članku 38. Zakona o sprječavanju sukoba interesa propisano da se upravna tužba može podnijeti protiv odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa u kojem je utvrđena sankcija i izrečena sankcija, tada bi u slučaju donošenja odluke s bilo kojim drugim sadržajem osobi s pravnim interesom bila onemogućena pravna zaštita, odnosno bilo bi joj povrijeđeno pravo na pravni lijek ustanovljenom po članku 12. Zakona o općem upravnom postupku. Tumačenje prvostupanjskog suda protivno je citiranom Zakonu o sprječavanju sukoba interesa, budući da ista dozvoljava da treća osoba kojoj je povrijeđen pravni interes podnese prijavu Povjerenstvu, obvezuje Povjerenstvo da obavijesti prijavitelja o svojoj odluci, te joj čak i jamči anonimnost, pa je očito da bi ta treća osoba trebala imati mogućnost žalbe odnosno upravne tužbe u slučaju da Povjerenstvo donese nezakonitu odluku. U slučaju da se tumačenje prvostupanjskog suda prihvati, to bi značilo da je Povjerenstvo nepogrešivo u donošenju svojih odluka u odnosu na osobe s pravnim interesom, a štatile bi se samo osobe protiv kojih je podnesena prijava Povjerenstvu. Time javni interes ne bi bio zaštićen od nezakonitih odluka Povjerenstva. Tužitelj se nadalje poziva na članak 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, koji jamči pravo na pristup sudu i pravo na žalbu.

Obzirom na navedeno predlaže da drugostupanjski sud poništi prvostupanjsko rješenje i sam otkloni nedostatke i rješenjem riješi stvar.

Tuženik u odgovoru na žalbu osporava osnovanost žalbe tužitelja u cijelosti, te ostaje kod svih utvrđenja iz obrazloženja osporavane odluke. Tuženik prvenstveno osporava dopuštenost tužbe protiv osporavane odluke tuženika uopće, kao i aktivnu legitimaciju tužitelja, a podredno osporava osnovanost tužbe i postavljanje tužbenog zahtjeva. Navodi da je tužba protiv osporavane odluke tuženika nedopuštena. Odlukama o nepokretanju postupka sukoba interesa donesenih sukladno članku 39. stavak 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa konačno se dovršava postupanje u predmetu iz nadležnosti tuženika, s obzirom da na temelju okolnosti navedenih u neanonimnoj prijavi ili saznanja do kojih je došao tuženik postupka po službenoj dužnosti. Sukladno članku 48. citiranog Zakona, upravni spor se može pokrenuti protiv odluke Povjerenstva iz članka 42. do 47. tog Zakona dakle protiv odluka kojima je utvrđeno da je dužnosnik počinio određenu povredu odredbi Zakona o sprječavanju sukoba interesa, za koje mu je za utvrđenu povredu izrečena neka od sankcija. Međutim, ne postoji nikakva pravna osnova u navedenom Zakonu, niti u Zakonu o upravnim sporovima, kao niti u sudskoj praksi na temelju koje bi se u upravnim sporovima mogla pobijati odluka o nepokretanju postupka sukoba interesa donesenih sukladno članku 39. stavak 1. citiranog Zakona. Isto tako tuženik navodi da tužitelj nije aktivno legitimiran podnijeti tužbu protiv odluke tuženika. Podredno tuženik ističe da je žalba u cijelosti neosnovana, te predlaže Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske kao drugostupanjskom sudu da odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu te da potvrdi prvostupanjsko rješenje Upravnog suda u Zagrebu, sukladno članku 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporeno rješenje u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da prvostupanjski sud pobijanom odlukom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja te da je za

svoju odluku naveo valjane, argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog postupovnog prava.

Naime, Sud nalazi da se osporeno rješenje prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj zakonom propisanoj osnovi.

To stoga jer je, prema podacima sveza spisa, postupak prije donošenja osporene odluke proveden sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski upravni sud je istu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora. Prema ocjeni ovog Suda, pravilno je prvostupanjski sud odbacio tužbu tužitelja kao nedopuštenu. Pri tome se prvostupanjski sud osnovano pozvao na odredbu članka 39. stavak 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa, te na stavak 2. istog članka Zakona, u kojem je stranka u postupku pred Povjerenstvom isključivo dužnosnik ili bivši dužnosnik protiv kojih se vodi postupak sukoba interesa. Podnositelj prijave protiv dužnosnika nije stranka u postupku sukoba interesa, već podnositelj obavijesti o potrebi postupanja.

Osnovano prvostupanjski sud navodi da je člankom 30. stavak 1. točka 2. Zakona o upravnim sporovima propisano da će sud rješenjem odbaciti tužbu jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora ako utvrdi da se predmetnom odlukom, postupanjem ili upravnim ugovorom ne dira u pravo ili pravni interes tužitelja.

Slijedom navedenog pravilno utvrđuje prvostupanjski sud da, sukladno članku 17. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima tužitelj u upravnom sporu protiv meritorne odluke tuženika donesene u postupku sukoba interesa može biti samo dužnosnik ili bivši dužnosnik protiv kojeg je donesena osporavana odluka tuženika.

Odredbom članka 48. citiranog Zakona propisano je da se upravna tužba može podnijeti protiv odluke Povjerenstva kojom je utvrđena sankcija i izrečena sankcija, a imajući na umu da su takvom odlukom povrijeđena prava i pravni interesi dužnosnika.

Pravilno je stoga, po ocjeni ovog Suda, utvrdio prvostupanjski sud da je tužba nedopuštena, budući da ne postoje pretpostavke za vođenje upravnog spora, te su stoga prigovori tužitelja u tom pravcu u cijelosti neosnovani.

Kraj takvog stanja stvari, Sud ne nalazi osnovanim prigovore tužitelja iz žalbe o nepravilnoj primjeni materijalnog prava, to tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja u stvari pobija pozivajući se na iste činjenice i dokaze na koje se poziva prvostupanjski sud ali ih drugačije tumači dajući svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primjene materijalnog i postupovnog prava, što nije pravno odlučno za ocjenu zakonitosti osporenog rješenja.

Kako, dakle, tužitelj u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drugačije rješenje ove upravne stvari, to Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), a u vezi s člankom 67. stavak 1. i 3. istog Zakona, žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 7. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

